

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupeného JUDr. Václavem Hodanem, advokátem se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2012, č. j. 31 A 108/2010 - 154,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2012, č. j. 31 A 108/2010 - 154, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž tento soud znovu rozhodl o žalobě žalobce poté, kdy Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2012, č. j. 2 As 51/2012 - 24, zrušil jeho první meritorní rozhodnutí v této věci, a sice rozsudek ze dne 18. 1. 2012, č. j. 31 A 108/2010 - 98, jímž byla žalobcova žaloba zamítnuta. Nyní napadeným rozsudkem krajského soudu bylo žalobcově žalobě vyhověno a rozhodnutí stěžovatele ze dne 4. 10. 2010, č. j. 1 SIN 102/2010, bylo zrušeno.

[2] Na začátku řešeného sporu žalobce písemně požádal Vrchní státní zastupitelství v Praze o poskytnutí informací – zpřístupnění spisového přehledu z dozorového spisu značky 7 VZV 25/2008, vedeného v žalobcově trestní věci, a o sdělení informací o veškerých případech, kdy Vrchní státní zastupitelství v Praze poskytlo informace z tohoto spisu osobám odlišným od svých zaměstnanců. Vrchní státní zastupitelství v Praze vydalo dne 17. 8. 2010 rozhodnutí, č. j. 1 SIN 4/2010-55, kterým žalobcovu žádost o poskytnutí informací odmítlo podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 3 a 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). V reakci na žalobcovu odvolání vydal stěžovatel dne 4. 10. 2010 rozhodnutí, č. j. 1 SIN 102/2010, kterým bylo žalobcovu odvolání proti tomuto rozhodnutí Vrchního

státního zastupitelství v Praze zamítnuto podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[3] Žalobce napadl stěžovatelovo rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Brně nejprve odmítl usnesením ze dne 11. 5. 2011, č. j. 31 A 108/2010 - 55, které bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011 - 79. Poté krajský soud rozhodl zamítavým rozsudkem ze dne 18. 1. 2012, č. j. 31 A 108/2010 - 98, který zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 14. 5. 2012, č. j. 2 As 51/2012 - 24. Poté krajský soud žalobě vyhověl výše označeným rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel se v kasační stížnosti nejprve vypořádává s možnou nepřipustností své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a), zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť jde již o třetí kasační stížnost v téže věci. Stěžovatel ovšem připomíná, že Nejvyšší správní soud se meritorně zabýval jen možností odmítnout žádost o informace z důvodu podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoli však důvody podle § 11 odst. 3 a 6 téhož zákona, neboť v jejich posouzení krajskému soudu toliko vytkl nepřezkoumatelnost. Krajský soud v Brně se ovšem těmito dvěma důvody pro odmítnutí poskytnout informace nezabýval ani ve svém novém rozsudku. Jeho rozsudek tak zůstal v tomto ohledu nepřezkoumatelným, takže se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, což stěžovateli umožňuje podat kasační stížnost.

[5] Stěžovatel se následně dovolává důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), resp. d) s. ř. s., namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[6] Stěžovatel namítá nejprve nesprávné posouzení právní otázky, když uvádí, že krajský soud nevyužil prostor pro vlastní úvahy z hlediska existence důvodů pro odmítnutí žádosti ve smyslu § 11 odst. 3 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z tohoto pohledu zatím stěžovatelovo rozhodnutí nebylo vůbec přezkoumáno krajským soudem ani Nejvyšším správním soudem. Naopak s tím, jak Nejvyšší správní soud posoudil odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, stěžovatel polemizuje a uvádí na pravou míru, že dozorový spis sice považuje za interní záležitost státního zastupitelství, ovšem nikdy netvrdil, že jde výlučně o interní záležitost státního zastupitelství dle § 11 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Rozebírá povahu dozorového spisu a připomíná, že důvody odmítnutí žádosti a zamítnutí odvolání je nutno posuzovat ve všech souvislostech, zvláště když všechny tři zákonné důvody odmítnutí žádosti o informace se překrývaly, takže nebylo možno řešit věc poskytnutím alespoň části požadované informace. Vzhledem k tomu, že hodnocení Nejvyššího správního soudu nevycházelo důsledně ze skutkového základu projednávané věci, konstatuje stěžovatel, že právní názor Nejvyššího správního soudu byl vlastně vytvořen na jiném skutkovém základě, než na jeho žalobou napadeném rozhodnutí, takže právní otázku týkající se právě tohoto rozhodnutí nemohl ve skutečnosti Nejvyšší správní soud závazně vyřešit a krajský soud se tímto právním názorem pouze „cítil být vázán“. Svě další názory k výkladu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím stěžovatel dále rozvádí v části VI. své kasační stížnosti označené „Vyjádření stěžovatele k dalším aspektům věci“.

[7] Dále stěžovatel namítá nesrozumitelnost napadeného rozsudku a jiné vady řízení. Vytýká krajskému soudu, že ani v jeho novém rozsudku nedošlo k žádné změně oproti stavu popsánému v bodě 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu, když krajský soud pouze odkázal účastníky řízení na závěry Nejvyššího správního soudu a uvedl, že již nemá prostor pro vlastní úvahy. Jeho rozsudek tak nadále není odůvodněn a současně je i nesrozumitelný.

pokračování

[8] Jinou vadu řízení pak spatřuje stěžovatel v tom, že ve svém podání ke krajskému soudu ze dne 18. 6. 2012 navrhl provedení důkazu rozhodnutím Vrchního státního zastupitelství ze dne 2. 6. 2010, sp. zn. 1 SIN 4/2010, a svým rozhodnutím ze dne 23. 7. 2010, sp. zn. 1 SIN 101/2010, jimiž chtěl prokázat, že jeho úvahy při posuzování existence zákonných důvodů pro odmítnutí žádosti znal žalobce ještě dříve, než byla vydána nyní posuzovaná rozhodnutí. Navržený důkaz měl být proveden, popřípadě mělo být v rozsudku uvedeno, proč k jeho provedení neshledal soud důvod. Nebyla navíc splněna žádná z podmínek § 76 s. ř. s., jež by krajskému soudu umožnily provést řízení bez jednání, a měla proto být dodržena povinnost soudu vyplývající z § 51 s. ř. s., což se však nestalo.

[9] Stěžovatel proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Přípustnost kasační stížnosti

[10] Nejprve se Nejvyšší správní soud, za situace, kdy se jedná o již třetí kasační stížnost v téže věci, zabýval tím, zda se jedná o kasační stížnost přípustnou [srov. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. V tomto ohledu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž bylo na základě dosavadní judikatury shrnuto, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným. Jak rozšířený senát uvedl, „*námítky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla*“. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. tak omezuje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k těm otázkám, které Nejvyšší správní soud v téže věci již závazně posoudil.

[11] Rozhodnutím o první kasační stížnosti podané žalobcem bylo první odmítavé usnesení krajského soudu o žalobcově žalobě zrušeno z důvodu nezákonného odepření přístupu k soudu. Rozhodnutím o druhé kasační stížnosti podané žalobcem byl zrušen zamítavý rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost a krajský soud byl zavázán, aby tuto vadu odstranil. Třetí kasační stížnost podává naopak žalovaný, a to proto, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a vadu nepřezkoumatelnosti neodstranil. Takto odůvodněná kasační stížnost naplňuje podmínky § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., část za středníkem, podle něž kasační stížnost není nepřípustná, „*je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“. Přípustnost opakovaného podání kasační stížnosti pro neodstraněnou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ostatně potvrdil zdejší soud konkrétně i v rozsudku ze dne 3. 9. 2009, č. j. 6 Ads 56/2008 - 82, publ. na www.nssoud.cz: „*Byl-li předchozí rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen pro nepřezkoumatelnost a v novém rozsudku krajský soud neodstranil vytýkaná pochybení, nelze vyjít z toho, že se v dané věci jedná o případ, kdy je kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná*“. Opakované kasační stížnosti vůči setrvalě nepřezkoumatelným rozsudkům krajského soudu zdejší soud akceptoval také například v rozsudku ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 78/2011 - 184, publ. pod č. 2564/2012 Sb. NSS, kde šlo dokonce již o čtvrtou kasační stížnost v téže věci.

[12] Nyní posuzovaná třetí kasační stížnost je tedy přípustná. Její přípustnost se ovšem nevztahuje na námítky, které stěžovatel mohl uplatnit již v řízení o předchozích dvou žalobcových kasačních stížnostech. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS: „*Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena*

na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. “Pokud tak stěžovatel opět polemizuje v části své kasační stížnosti podřazené ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stejně jako následně ve svém vyjádření k dalším aspektům věci, se závěry, které ohledně aplikace § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím na stěžovatelovo rozhodnutí zdejší soud uvedl již ve svém rozsudku ze dne 14. 5. 2012, je třeba tuto námitku odmítnout jako nepřipustnou.

IV. Důvodnost kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně pohledem těch kasačních námitek, které byly podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustné, tedy pohledem námítka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Byl přitom vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] První opodstatnění důvodnosti kasační stížnosti se fakticky překrývá s opodstatněním její přípustnosti, jak správně uvádí stěžovatel, a spočívá v trvalé nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro jeho nesrozumitelnost, respektive pro absenci odůvodnění. Takovou vadou zjevně trpí rozsudek, v němž krajský soud nejprve stručně rekapituluje průběh prvního řízení zakončeného jeho odmítavým usnesením ze dne 11. 5. 2011, poté na pěti stránkách rekapituluje obsah svého zamítavého rozsudku ze dne 18. 1. 2012 a následně na čtyřech stranách cituje či rekapituluje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2012, jímž byl onen rozsáhle rekapitulovaný zamítavý rozsudek zrušen. Samotné důvody nynějšího vyhovění žalobě jsou naopak obsaženy pouze ve dvou odstavcích na přelomu stran 9 a 10 nyní posuzovaného rozsudku. V prvním z nich krajský soud toliko konstatoval, že je povinen napadené stěžovatelovo rozhodnutí znovu přezkoumat a je při tom vázán rozsudkem zdejšího soudu. V druhém pak uvedl, že *„již nemá prostor pro vlastní úvahy, které podle svého názoru vyčerpávajícím způsobem již vyjádřil ve zrušovací rozsudku, jak je shora citováno. Proto nyní při plné vázanosti právním názorem vysloveným ve zrušovací rozsudku Nejvyššího správního soudu závěry zde uvedené zcela přebírá a účastníky řízení na ně odkazuje.“* Dále uvedl, že pokud podle Nejvyššího správního soudu nebyla otázka zákonných podmínek pro odmítnutí informace relevantně vyargumentována nejen krajským soudem, ale ani stěžovatelem, pak nemohl shledat stěžovatelovu argumentaci dostatečnou a musel jeho rozhodnutí zrušit.

[15] Takovým „odůvodněním“ ovšem krajský soud právní názor vyjádřený v předchozím rozsudku zdejšího soudu nerespektoval, jak mu přikazuje ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s., nýbrž je naopak zcela nepochopitelné. Jak zdejší soud připomněl například v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. 7 Afs 9/2011, publ. na www.nssoud.cz: *„Zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem neznamená, že by po vrácení věci k dalšímu řízení nový rozsudek krajského soudu již nemusel obsahovat veškeré náležitosti kladené na rozhodnutí krajského soudu.“* Není proto přípustné, aby ve svém novém rozhodnutí krajský soud pouze odkazoval na odůvodnění svých dřívějších rozhodnutí či odůvodnění zrušujícího rozsudku zdejšího soudu, nebo aby jejich obsah pouze citoval či parafrázoval, aniž by je následně jakkoli aplikoval na situaci, o níž má, nikoli jen formálně, ale fakticky, rozhodnout.

[16] Takový přístup je obzvláště nepřipustný za situace, kdy jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno právě pro nepřezkoumatelnost, jako je tomu v nyní posuzovaném případě. Zde totiž Nejvyšší správní soud zrušil předchozí zamítavý rozsudek krajského soudu ze dne 18. 1. 2012 proto, že krajský soud nereagoval na argumentaci žalobce ve vztahu k aplikaci § 11 odst. 3 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím (body 24 a 25 rozsudku zdejšího soudu), a jeho rozsudek proto byl nepřezkoumatelný. Ve vztahu k posouzení naplnění podmínek obsažených v § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona pak vytkl krajskému soudu nesrozumitelnost spočívající ve vnitřně rozporné argumentaci (bod 29) a nedostatek relevantní argumentace (bod 30). Svým

pokračování

závazným právním názorem obsaženým v bodě 32 jej pak opět zavázal zabývat se tím, zda na požadavek poskytnutí informací z dozorového spisu státního zástupce byla ze strany povinného subjektu uplatněna výše uvedená omezení zákonným způsobem. Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud upozornil krajský soud, ve kterých ohledech jeho rozsudek argumentací zcela postrádá a ve kterých je třeba ji doplnit a zbavit vnitřních rozporů. Takový závazný právní názor ovšem krajský soud z povahy věci nemůže naplnit pouze tím, že jej ocituje a ve zbytku odkáže na své úvahy, které „již vyjádřil ve zrušovacím rozsudku“, přestože jeho předchozí rozsudek byl zamítavý. Pokud kritika Nejvyššího správního soudu směřovala k tomu, že v jeho předchozím rozsudku části argumentace chybí, musí tuto chybu napravit tím, že chybějící argumentaci, tedy vypořádání s žalobními námitkami, doplní; nikoli pouhým postesknutím, že mu již nezbývá žádný prostor pro vlastní úvahy, a proto pouze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu. Jinak řečeno, pokud svým předchozím rozsudkem zdejší soud kritizoval, že ve dvou bodech krajský soud neodpověděl na žalobní námitky vůbec a v jednom bodě odpověděl vnitřně rozporně, je zcela nepochopitelnou reakcí, pokud krajský soud opět odmítne odpovědět, a to se zdůvodněním, že mu pro odpověď již nenechal Nejvyšší správní soud žádný prostor. Takto odůvodněný rozsudek je tedy opět nepřezkoumatelný.

[17] Druhé opodstatnění důvodnosti kasační stížnosti pak spočívá v jiné vadě řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze soudního spisu vyplývá, že poté, co zdejší soud výše uvedeným rozsudkem ze dne 14. 5. 2012 zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, poslal krajský soud účastníkům řízení poučení o možnosti namítnout podjatost soudců podle § 8 s. ř. s. V reakci na to zaslal stěžovatel krajskému soudu podání ze dne 18. 6. 2012, ve kterém jednak uváděl rozsáhlou argumentaci směřující k zamítnutí žaloby, jednak navrhl, aby krajský soud v novém řízení provedl důkaz dvojicí rozhodnutí týkajících se téhož žalobce, konkrétně rozhodnutím Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 2. 6. 2010, sp. zn. 1 SIN 4/2010, a rozhodnutím stěžovatele ze dne 23. 7. 2010, sp. zn. 1 SIN 101/2010, která byla předložena krajskému soudu coby součásti spisu Vrchního státního zastupitelství v Praze. Krajský soud se však tímto důkazním návrhem nijak nezabýval a rovnou rozhodl bez jednání svým nyní napadeným rozsudkem ze dne 26. 9. 2012.

[18] Takový postup je rozporný s požadavky s. ř. s., a to hned ve dvou ohledech. Zaprvé se měl krajský soud vypořádat s důkazními návrhy stěžovatele. Povinnost rozhodovat o navržených důkazech dopadá na krajský soud výslovně z § 52 odst. 1 s. ř. s., z něž navíc implicitně vyplývá zákaz opomenutých důkazů, tedy důkazů, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně jimiž se soud podle zásad volného hodnocení důkazů nezabýval. Povinnost soudu vypořádat se s důkazními návrhy účastníků, ať už tím, že budou navržené důkazy provedeny, nebo tím, že soud zdůvodní, proč navržené důkazy neprovede, je zopakována v celé řadě nálezů Ústavního soudu (viz např. nález II. ÚS 182/02 ze dne 11. 11. 2003; nález IV. ÚS 463/2000 ze dne 27. 8. 2001; nález II. ÚS 262/04 ze dne 8. 11. 2006; či nález I. ÚS 413/02 ze dne 8. 1. 2003) stejně jako rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Tak například v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, sp. zn. 1 Azs 61/2008, publ. na www.nssoud.cz, zdejší soud uvedl: „Krajský soud nemá povinnost provést libovolný důkaz, který mu účastníci navrhnou. Pokud by účastník navrhol důkaz, jenž nemá s danou věcí zjevně žádnou souvislost, případně pokud by nebyl schopný ani k výsvě soudu uvést, co konkrétně má jím navrhovaný důkaz ve vztahu k danému případu dokázat, pak by soud nemusel takový důkaz provádět. Měl by ale povinnost řádně zdůvodnit, proč nepovažuje za nutné důkaz provést. Navrhnul-li však účastník v řízení před krajským soudem důkaz ve formě listiny a soud se s tímto důkazem toliko seznámil a na základě jeho obsahu zkonstatoval, že není pro danou věc relevantní, aniž by jej řádně provedl při jednání, porušil tímto postupem § 77 odst. 1 s. ř. s.“ Krajský soud se tedy měl i v nyní posuzovaném případě vypořádat s důkazními návrhy stěžovatele, a to buď tím, že by v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil jejich nadbytečnost, nebo tím, že by je provedl.

[19] Pokud by se rozhodl je provést, měl k tomu svolat jednání, neboť jak vyplývá z § 77 odst. 1 s. ř. s., dokazování provádí soud při jednání. Právě absence jednání je přitom druhou

vadou řízení, které se krajský soud v novém řízení dopustil. Vyzval totiž sice účastníky řízení k tomu, aby se vyslovili k případné podjatosti soudců, nevyzval je ovšem k tomu, aby se vyjádřili k možnosti, že by soud rozhodl bez jednání. Rozhodl pak bez jednání, aniž by jejich vůli v tomto ohledu zjišťoval, jak mu přikazuje ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Nemohl přitom vyjít pouze ze stěžovatelova souhlasu s rozhodnutím bez jednání, který stěžovatel vyjádřil ve svém podání ze dne 21. 4. 2011, tedy v době prvního řízení před krajským soudem, které bylo zakončeno jeho odmítavým usnesením. Stěžovatelův souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání totiž nemohl bez dalšího vyvolat účinky i v třetím řízení o žalobcově žalobě, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, publ. na www.nssoud.cz: „*Souhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. udělený ještě předtím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu po té, co bylo jeho první rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno.*“

[20] Krajský soud se tedy měl v novém řízení vypořádat s důkazními návrhy stěžovatele a měl nechat oba účastníky vyjádřit se k možnosti rozhodnutí bez nařízení jednání. Rozhodnout bez nařízení jednání pak mohl pouze tehdy, pokud by shledal a odůvodnil, že důkazy navržené stěžovatelem není nutno provést, a pokud by zároveň účastníci vyjádřili svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání nebo se ve dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili. V nyní posuzovaném případě však nebyla splněna ani jedna z těchto podmínek, neboť ke stěžovatelovu důkaznímu návrhu se krajský soud nijak nevyjádřil a výzvu podle § 51 s. ř. s. nezaslal, přestože i stěžovatelův důkazní návrh mu měl být indicií, že stěžovatel nepřímo požaduje ústní jednání, na němž jedině by bylo možno stěžovatelem navržené důkazy provést. Krajský soud tak nevypořádáním se se stěžovatelovým důkazním návrhem a rozhodnutím bez ústního jednání, aniž by byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s., zatížil své řízení jinou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V. Shrnutí a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v obou výše uvedených bodech došlo k naplnění kasačního důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). To znamená, že musí jednat v řízení postupovat souladně s požadavky § 51 a § 77 s. ř. s. a jednat má na konci řízení vydat přezkoumatelný rozsudek skutečně reagující na žalobní námítky.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu